خبر

کش و قوس میان کارگران و کارفرما در هفت تپه ادامه دارد
دور تازه اعتصاب در نیشکر هفت تپه

کارگران نیشکر هفت تپه از آغاز دوباره اعتصاب در این واحد تولیدی خبر دادند. ایرنا گزارش کرد که کارگران نی‌بر نیشکر هفت‌تپه صبح یکشنبه ۱۷ تیر در اعتراض به عدم پرداخت دستمزدها و تحقق وعده مدیران شرکت و مسئولان محلی دست از کار کشیدند.

ایرنا عصر همین روز از پایان اعتصاب کارگران نی‌بر پس از توافق با فرماندار شوش مبنی بر واریز حق بیمه بازنشستگی‌شان توسط کارفرما خبر داد. براساس این گزارش فرماندار شوش به کارگران قول داده که حق بیمه بازنشستگی آنان تا سه‌شنبه آینده به حساب تامین اجتماعی واریز شود.

کارکنان کشت و صنعت نیشکر هفت تپه در شمال خوزستان چند سالی است که به دلیل تأخیر در پرداخت حقوق و سایر مطالبات خود بارها دست به تجمع صنفی می‌زنند. کشت و صنعت هفت تپه با حدود پنجهزار نفر نیروی کار در ۱۵ کیلومتری شهر شوش واقع است. این شرکت اواخر سال ۱۳۹۴ از چرخه دولتی خارج و به بخش خصوصی واگذار شد.

جمعی از کارگران نی‌بر کشت و صنعت نیشکر هفت تپه در اعتراض به پرداخت نشدن حقوق و مطالبات خود صبح یکشنبه مانع ورود کارکنان به این شرکت شدند. این کارگران نی بر مهاجر مدعی‌اند ۶ ماه است که حقوق آنان پرداخت نشده است.

این کارگران که شب یکشنبه را در کمپ کارگران نی بر نیشکر هفت تپه بسر برده‌اند همچنین نسبت به قطع آب و برق این کمپ از سوی شرکت معترض بودند.

کارگران معترض با تجمع در مقابل درب ورودی شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه از صبح روز یکشنبه مانع ورود کارکنان به این شرکت شده و روند فعالیت در این کارخانه تولید شکر را برای ساعاتی مختل کردند. همچنین تعدادی از بازنشستگان کشت و صنعت نیشکر هفت تپه که نسبت به پرداخت نشدن سهم چهار درصدی کارفرما از سوی این شرکت گله‌مند هستند در جمع کارگران نی بر حضور داشته و خواستار حل مشکل بازنشستگی خود شدند.

در خبر دیگری از نیشکر هفت‌تپه گروهی از کارگران با صدور اطلاعیه‌ای اعلام کردند که از صبح دوشنبه ۱۸ تیر تا زمانی که «وضعیت کارخانه روشن نشود» اعتصاب خواهند کرد. در این فراخوان ادامه فشار امنیتی، احضار و تهدید کارگران به اخراج از دلایل اعتصاب اعلام شده است. در این فراخوان آمده است: «در اعتراض به عدم پایبندی این بخش خصوصی در تحقق خواسته‌های ما کارگران از جمله مشخص شدن وضعیت شغلی (قرارداد کردن یکسان کارگران) عدم پرداخت همه مطالبات، عدم تحقق بروز رسانی حقوق، عدم امنیت شغلی، تقسیم بندی اراضی شرکت یا همان تجزیه هفت تپه و تردد مدیران ضد کارگری در شرکت و تهدید کارگران از سوی مدیران» کارگران اعتصاب خواهند کرد و خواستار پایان بخشیدن به تهدید کارگران، تامین امنیت شغلی و بازگشت قسمت‌های جدا شده از مجتمع نیشکر هفت‌تپه به این واحد تولیدی هستند.

نیشکر هفت‌تپه طی سال‌های گذشته یکی از کانون‌های اصلی اعتراض‌های کارگری در کشور بوده و شماری از کارگران این واحد تولیدی بازداشت و برای آنان پرونده قضایی تشکیل شده است.

PDF Compressor Free Version

با نگاهی به قراردادهای کار و وضعیت ایمنی بررسی شد

حال و روز کارگران آلومینیم اراک

عباس دهقان، روزنامه‌نگار

گزارش حاضر به نقل از کارگران شرکت الومرول نوین اراک تهیه شده است. از آنجا که احتمالا کارفرمای مربوطه درباره مندرجات این گزارش توضیحاتی داشته باشد، توسعه ایرانی آمادگی انتشار آنها را خواهد داشت.

مجموعه «صنایع آلومرول نوین» و «صنایع آلومینیوم پردیس» متشکل از ۸ واحد تولیدی و یک شرکت بازرگانی فعال، در حال حاضر، با تولید سالانه بیش از یکصد هزار تن، بزرگترین تولیدکننده انواع مقاطع آلومینیومی با کاربرد ساختمانی و صنعتی همراه با خدمات عملیات حرارتی، رنگ پودری و آنودایزینگ و نیز ریخته‌گری انواع شمش و بیلت آلیاژی آلومینیوم و ساخت قالب‌های اکستروژن در کشور می‌باشد.» (برگرفته از وبسایت کارخانه) از میان کارخانه‌های اراک، آلومرول به ظاهر وضع بهتری دارد و شاید این شبهه به وجود بیاید که کارگران اوضاع خوبی دارند، اما با یک نگاه کلی به وضع کارگران خواهید دید که فقط در مقایسه با «آذرآب» و «هپکو» که شرایط بسیار آشفته‌ای دارند بهتر است. کارگران این کارخانه بخش خصوصی از حقوق بسیاری محروم هستند. داستان از زبان برخی کارگران کارخانه‌های آذرآب و هپکو به این صورت نقل شده است که سال ۱۳۹۶ بعد از این که کارگران آذرآب اعتصاب کردند و درگیری اتفاق افتاد که در خبرها بازتاب فراوان داشت و حتی عکس کارگران کتک خورده پخش شد، اعلام کردند آن‌هایی که آسیب بدنی دیده‌اند خود را معرفی کنند تا هزینه درمان دریافت کنند. بعضی کارگران خود را معرفی کردند و باعث شد که به هیچ عنوان نتوانند بهره‌ای از حق و حقوق خود ببرند. بنا به گفته کارگران اما در «آلومرول نوین» به نحو دیگری حقوق آن‌ها پایمال می‌شود.

قراردادهای کار

آلومرول نزدیک به ۶۰۰ نفر پرسنل دارد که اکثر آنها قراردادی هستند؛ قراردادهای یک ماه یا دوماهه یا چند ماهی بیشتر. برخی از کارگران، هر چند ماه یک‌بار قراردادها را امضا می‌کنند، قراردادهایی که از محتوای آن چندان با خبر نیستند! قراردادهایی سفید که کارگران مجبورند با عجله امضا کنند و سر کار برگردند. بدین ترتیب کارگرانی را خواهید یافت که بعد از ده یا دوازده سال اخراج شده‌اند بدون این که بتوانند کوچک‌ترین اعتراضی بکنند و جای آنها را نیروهای جدیدی می‌گیرند که سفارش شده‌اند.

برای مثال، در سال ۹۵ یک گروه از کارگران که ۵ یا ۶ سال سابقه داشتند را به مدت ۷۰ روز پیاپی به خدمت گرفته بودند و یک روز جمعه که تمام آنها تصمیم گرفته بودند استراحت کنند و اعتراض خود را با تعطیل کردن روز جمعه نشان دهند، همگی اخراج شدند؛ یکی دو نفر توانستند با سفارش افراد با نفوذ سر کار برگردند که البته پایه حقوق آنها با سال برگشتشان به کارخانه حساب شده بود یعنی تمام چند سال سابقه، صفر.

لباس کار و بیماری‌های ناشی از کار

طبق ضوابط کارخانه لباس کار، باید دوبار در سال به کارگران داده شود که به گفته‌ی کارگران، هم‌اکنون کارخانه به سالی یک دست اکتفا کرده. سهمیه دستکش، ماسک و گوشی که برای قسمت‌های مختلف این کارخانه الزامی است و سه بار در ماه بوده به دوبار در ماه کاهش پیدا کرده است.

کارگران به دلیل کار با سود و اسید در معرض انواع و اقسام بیماری‌های ریه و سرطان هستند. در حالی که طبق قانون کار بایستی کارگران از امنیت جانی و سلامتی کامل در محیط کار برخوردار باشند اما متأسفانه در مورد کارگران صنایع آلومرول اراک تمهیدات لازم در این زمینه دیده نشده است و کارگران از کمترین حقوق برخوردارند. بنا به اظهارات کارگران صنایع آلومینیوم اراک مسئولان کارخانه تاکنون به درخواست‌های کارگران برای ایمنی و سلامتی محیط کار توجهی نشان نداده‌اند.

مرخصی و بیمه

بنا به گفته کارگران کارخانه آلومرول اراک در سال ۹۷ برخی از کارگران تولیدی در اواخر فروردین ماه و برخی در آغاز اردیبهشت کار خود را شروع کردند و حق و حقوق آنها به شدت پایمال شد. آن‌هایی که ۱۵ یا ۲۰ فروردین به کارخانه فراخوانده شدند، به تعداد روزهای کاری که سر کار نبودند مرخصی از دست دادند، اول از مرخصی‌هایی که از سال قبل طلب داشتند کم شد و اگر کافی نبود، از مرخصی‌های سال جاری کم کردند. کارگران خود انتخاب نکرده بودند که چه موقع کار را شروع کنند، کارخانه آنها را مجبور کرده بود اما تاوان آن را کارگران دادند. برخی کارگران در گفتگو با خبرنگار توسعه ایرانی اظهار داشتند: «کارگرانی که از اول اردیبهشت کار را شروع کردند حقوق فروردین را دریافت نکردند و تازه این که حق بیمه را از حقوق اردیبهشت آنها کم کردند. کل حق بیمه ۳۰ درصد حقوق است که ۲۳ درصد آن سهم کارفرما است و ۷ درصد سهم کارگر است. اما کل ۳۰ درصد را از حقوق کارگران کم کردند.

آلومرول نزدیک به ۶۰۰ نفر پرسنل دارد که اکثر آنها قراردادی هستند؛ قراردادهای یک ماه یا دوماهه یا چند ماهی بیشتر. برخی از کارگران، هر چند ماه یک‌بار قراردادها را امضا می‌کنند، قراردادهایی که از محتوای آن چندان با خبر نیستند

سنوات را که کارگران می‌بایست تا برج سه سال جاری بگیرند هنوز خبری نیست. حتی اضافه کاری کارگران که باید ۴۰ درصد اضافه بر مزد هر ساعت کار عادی باشد، به شدت کمتر است». بنا به اظهارات برخی کارگران، کارخانه براساس شرایط بازار، ساعات کاری را تغییر می‌دهد، برای مثال بعضی از ماه‌های سال، از شنبه تا چهارشنبه ۴۴ ساعت در هفته را به اجبار پر می‌کنند و پنجشنبه را اضافه‌کاری و تعطیل اعلام می‌کنند و کاملا واضح است که ضرر مالی آن متوجه کارگران است.

گزارش

نماینده مجلس در انتقاد از خودروسازها
خودروسازها کارگران را سپر انسانی خود کرده‌اند

صنعت خودرو، یکی از مهم‌ترین بخش های اقتصاد ایران و البته از شیرین‌ترین سفره‌های مدیریتی کشور ماست؛ سفره‌ای که سال‌ها برای مردم، خودرو به قصد حرکت ـ و نه لذت ـ و برای مدیران برکت داشته و البته در گذر سالیان، چنان فرسوده شده که امروز تحمل کوچک‌ترین ضربه اقتصادی را ندارد.

آنها که بازار خودرو را مشتاقانه دنبال می‌کنند، می‌دانند که قیمت خودروها در ایران، یک سال است تخته گاز می‌تازد، ولی رسیدن موج گرانی‌ها به خودروهای ارزانتر در ماه‌های اخیر، بیشتر از همیشه قیمت خودرو را به سوژه گفتگوهای روزمره ایرانی‌ها تبدیل کرده است؛ موجی که در روزهای اخیر گریبان بازار را گرفت، ولی چنان آه از نهاد خریداران بلند کرد که سرانجام مسئولان مختلف را به واکنش واداشت؛ واکنش‌هایی که ترجیع‌بند همه آنها، رفع مسئولیت از وضعیت فعلی بود و اعتراض به دیگران؛ از اعتراض به خودروسازان تا مقصر خواندن مردم و حتی بهانه افزایش حقوق کارگران و تهدید به تعدیل نیرو و البته نوید حل مشکلات و بازگشت آرامش به بازار خودرو در آینده.

نیروی انسانی که در خدمت خودروسازی‌هاست، امروز همچون یک سپر انسانی برای بی اثر کردن انتقادها از سوی خودروسازی‌ها به کار می‌رود. هر وقت صحبت از کاهش قیمت و ظلم این بنگاه‌های اقتصادی می‌شود، این‌ها نیروی انسانی و کارگرانی را که در این شرکت‌ها کار می‌کنند، سپر خود می‌کنند

نادر قاضی پور نماینده ارومیه در مجلس در خصوص این موضوع اظهار داشت: در سال‌های گذشته، شرکت‌های خودروسازی، بهانه‌های مختلفی برای بالا بردن قیمت خودرو داشته‌اند و از هر راهکاری برای این کار استفاده می‌کنند.

این نماینده مجلس گفت: نیروی انسانی که در خدمت خودروسازی‌هاست، امروز همچون یک سپر انسانی برای بی اثر کردن انتقادها از سوی خودروسازی‌ها به کار می‌رود. هر وقت صحبت از کاهش قیمت و ظلم این بنگاه‌های اقتصادی می‌شود، این‌ها نیروی انسانی و کارگرانی را که در این شرکت‌ها کار می‌کنند، سپر خود کرده، می‌گویند اگر تعطیل شوند، این‌ها بیکار خواهند شد.

عضو کمیسیون صنایع مجلس افزود: سال‌هاست خودروسازی ها ورشکسته هستند و تنها به مدد بی رقیب بودن در بازار و کمک‌های دولتی و نمایندگان مجلس هست که سر پا مانده‌اند. وی در خصوص بهانه خودروسازی‌ها درباره هزینه‌های نیروی کار برای افزایش قیمت‌ها گفت: این‌ها بهانه‌های بنی اسرائیلی است. نیروی کار و کارگرانی که در این شرکت‌ها، سه شیفت کار می‌کنند، نمی‌تواند بهانه مدیران سودجوی این شرکت‌ها باشد.

خودروسازی‌ها بهتر است برای اینکه بتوانند هزینه‌های خود را مدیریت کنند، شرکت‌های زیان‌دهی که دارند و با سندسازی‌ها در سال‌های اخیر آن را سود ده نشان داده‌اند، تعطیل یا واگذار کنند. همچنین زمین‌های مازادشان را بفروشند و نیز وام‌های کلان که با درصد بالای ۲۰ تا ۳۰ درصد گرفته‌اند، تسویه کرده و سرمایه‌های در گردش خود را فعال کنند؛ آن وقت اوضاع بهتر می‌شود. وی همچنین یادآور شد: خودروسازها، یقه سفیدهایی که ماهانه پول کلان از این شرکت‌ها می‌گیرند و یا مشاوران بی خود خود را کم کنند تا وضعیت مالی شان بهتر شود. نمی‌شود هر وقت به خودروساز بگویند بالای چشمت ابروست، به سراغ کارگران بروند و به آن‌ها فشار بیاورند.

وی در این باره ادامه داد: خودروسازها به جای استفاده از این میزان مشاوره‌ها بروند و گروه‌های آینده‌نگر را فعال کنند. استفاده از این گروه‌ها باعث نوآوری و شکوفایی در این صنعت می‌شود. ما چهل سال است که منتظریم این کارخانه‌های عریض و طویل محصول با کیفیت تولید کند؛ اما این‌ها عادت کرده‌اند پول مفت بخورند و اصلا به فکر تولید جدید نیستند.

عضو کمیسیون صنایع مجلس افزود: خودروسازی در ایران کار خود را همزمان با خودروسازی‌های کره آغاز کرده‌اند. این در حالی است که آنان در این مدت تلاش کردند و خودروهای خود را ارتقا دادند و الان یکی از غول‌های خودروسازی جهان به حساب می‌آیند، ولی ما هنوز موتور پیکان را یک روز روی وانت می‌گذاریم و روز دیگر روی بدنه پژو و بعد اسم آن را عوض می‌کنیم و به نام محصول جدید می‌فروشیم که البته مردم هم چاره‌ای جز خرید این‌ها ندارند.

مسئولان عادت کرده‌اند پول مفت بخورند. اینهانه از تکنولوژی سر در می‌آورند و نه به فکر فناوری و ارتقای محصولات خود هستند، بلکه تنها به این می‌اندیشند که چگونه جیب مردم بدبخت را خالی کنند.